

Πιπίνα Δέσποινα Έλλη

***Φύκια
και
Όστρακα***

Ποίηση 2001

Σύδνεϋ 2001

Φύκια και Όστρακα
(Fykia kai Ostraka = Seaweed and Sea-Shells)
Poetry 2001
Copyright: Pipina Despina Iosifidou-Elles
Publisher: P.D.Iosifidou- Elles
Edditing: P.D.Iosifidou- Elles
Art work: P.D.Iosifidou- Elles
Printed in Sydney 2002

ISBN: 0 9578501 0 7

Στον Αγώνα του Ήθους

Στις ομόπνοες φίλες
Ε.Β. και Β.Ι.
με αγάπη

Φύκια και Όστρακα

Σκουρόχρωμα φύκια
πρασινόμαυρα, καφετιά
γλυστερά, σγουρά
θυσσάνων
που ατίθασα αναδεύουν,
με τα σκληρά τα όστρακα
ολημερίς παλεύουν,
χαϊδεύουν τα
αχόρταγα και κτητικά:
αυτά μονάχα!

Τα μύρια αγκαλιάσματα
στην άκρια της Κυράς
τον Νου πώς πιλατεύουν
ανασκαλεύοντας
τα πάθη, τις ορμές.

Χρώμα μου: το γαλανό!

Χούφτα και ζητιανεύω
χρυσάφι του αγύρτη
του Ηλιάτορα,
μ' αυτός το ζύγιασε
στο μέτωπό σου στεφάνι
ψιμύθιο ατίμητο!

Σταγόνα αγάπης κι
αγκάλιασμα δροσιά...
κι ό,τι ζητάω
στη ζωή μου
το κατέχω.
Ρήγας εγώ,
Ρωμιός εγώ,
τους θησαυρούς
αυτού του κόσμου
τους ορίζω!

Θυμήσου!

“Θυμήσου
τα μεσημέρια
π’ αγκομαχούσε
ο κόπανος,
κι εγώ ψαχούλευα
τις παρειές σου
και χείδενα
τα όστρακά σου
που τά ’πνιγε
η γκριζοπράσινη
γλίνα!”

Μουρμούρισα
της Πρασινομάτας,
κι εκείνη
φίλησε
τις παλάμες μου
γεμάτη νοσταλγία!

Διάθλαση!

Διαθλάται της μορφής σου
το στοιχειό,
κι εγώ
χαράς - λύπης σκιά
αναδύομαι
σ’ αγγίζω με αγωνία
σα ρωτάς:

“Πώς, κι από πού;”

Εσύ ‘σαι, που γεννάς
κι αναγεννάς με,
η άπληστη θεά
που με πληγώνει
κι εγώ σ’ αντάλλαγμα
ολοδικός σου γίνομαι!

Ανάσταση της Μνήμης

Άδειο ποτήρι
και το κρασί, κανάτι!
Χύνω, γεμίζω, πίνω...
Στην υγεία σου!
Στην υγεία μου!
Στην υγεία
των πάντων!

Μαντήλι άλικο
μου σφίγγει το λαιμό.
Τα χείλια τρέμουν
σφαλιχτά,
ήρθανε και πανιάσαν
δίπλα στο άλικο
-πυρώνει το θρασύ!

Βάστα τα χέρια δυνατά
σφίξε τα, να τα νιώσω
θα σου χαρίσω
φως μου
τη θέρμη του κρασιού.

Γιορτάζω την Ανάσταση
-την είπανε της Μνήμης-
που μόνη της ξεδίνει
μέσα από το κρασί!

Μύρισε το γαρύφαλλο
και η κανέλλα χύνει
στην κούπα,
την κρυστάλλινη
τη γεύση της, χατίρι.
Δαντέλες, κρινολίνα,
μεθούνε μαγεμένα
μες απ' τον στρόβιλό τους!

Αχ! είναι το κρασί!

Στο αίμα τους ζωντάνεψε
έδωσε και ανάστησε

κι εγώ καθώς προσμένω
την πίκρα μόνη παίρνω
με τούτο το κρασί!

Άσε τα χέρια μου ορφανά
άσε μου και την κούπα.
Έσωσε και δε φτάνει
του πόθου το κρυστάλλι.

Κι είν' το κρασί
φευγάτο!

Σταγόνα το **Λ**άδι

Σταγόνα το λάδι!
Άδεια αγκαλιά,
και λαγίни, το λάδι,
στην άκρια πηγαδιού!

Η βυσσινά
η τριανταφυλλιά
αφήνει μαγεμένη,
το μελισσάκι από κοντά...

Την απαλάμη απλώνω,
κι είν' η χαρά
πρωτόγνωρη
η κάποια ανατριχίλα
στα ακροδάχτυλα,
σεμνά το λάδι
σα θωπεύω,
το λάδι το βελούδινο
το λάδι το μελένιο
το λάδι
στη γαλήνη του!

Η ανθρώπινη παρέμβαση,
η αίσθηση, η απόλυτη
γεννά το δισταγμό
το φόβο, τον ανίδεο

την αγωνία,
αστόχαστη!

Τ' ακροδάχτυλα
ζυγίζουν τώρα το πηγάδι
με δέος, - δεξ τα-
με μυστική
την προσδοκία!

Κι η σταγόνα λάδι
σίγουρη,
βυθίζεται αργή,
σπάζοντας τον καθρέφτη

Με βλέπω, είδωλο
υδάτινης στεφάνης
που απλώνεται:
κυματώδης,
τρεμουλιαστή,
αέρινη παρουσία...
και νά 'μαι
επανέρχομαι...
σιγανά... αργά...
σταθερά!

Να με! Εγώ!
Βρίσκω με πάλι
ακέραιος, σωστός.
Διαβάζω απ' το στόμα,
του καθρέφτη,
το πρόσωπο:
το δικό μου, σκυμμένο,
κι έχω ζωγραφισμένο
το θαυμασμό
του μαγικού
του φαινομένου:
μια σταγόνα λάδι
στο νερό...

Κι εγώ,
να φορώ την κηλίδα της
σημάδι ευλογημένο,
ολοδικό μου

στη μέση του υδάτινου
μετώπου,
το τρίτο
το εξαίσιο, το μάτι,
-το μάτι της απύθμενης
γαλήνης-
στον κυκλώνα
των αντιθέσεων!

Σερενάτα

Χαϊδεύει στο σουραύλι
συντροφευμένα άλγεα,
παραμυθίας άλληλης
μπαλλάντα.

Το σύμπλεγμα
χαράζει τη σκιά
της έρμης ερημίας
μιας άπειρης μαγείας.

Το φεγγαρόφωτο
διακριτικό, σεβαστικό,
-καθώς ταιριάζει
στα έπεα τα πτερόεντα-
συμπαραστέκεται
φανάρι λάγνο
της νύχτας, θλιβερής.

Μάγια στην
παθιασμένη ερημιά
κι άγρια πάθια,
τολμάει η μελαγχολία
να σιγάσει.

Το νυχτολούλουδο
παιδεύει η ανατριχίλα,
-έρπει
βυζαίνοντας ο σάλιαγκας
τη νιόνυμφη φρεσκάδα του-
της αγωνίας κούκος

σφυροκοπώντας
αναταράζει, σπαράζει
τάζει,
πως δε θα κλείσει μάτι!

Κι οι χτύποι δυναμώνουν...

Το χέρι δίβουλο,
φάσμα της παντοδύναμης
απλώνει η νύχτα
τ' αγιάζει να 'συχάσει
-και θα διατάξει
τη γαλήνη-
ετούτη τη φορά!

Είναι από οίκτο
είναι από θλίψη
είναι η όξυνση αυτή,
το άγγιγμα είναι
στις τεταμένες
τις παράφρονες χορδές
του φόβου,
του ακαθόριστου.

Είναι η οριοθέτηση
στο θόλωμα της όψης
και στη ματιά,
π' οργισμένη παλεύει
-νεύρο τεντωμένο-
να καταπιεί τους ένοχους
στο θάρρος της μαυρίλας.

“Ω νύχτα, ερωμένη μου
σκοτάδι της ψυχής μου
βάλσαμο αποζήτησα
στην μαύρη απουσία σου!”

Στα πέπλα της αναμονής
το πάθος αναδεύεται
και γκρίζα η κατάθλιψη
έρπει, φτάνει, πληγώνει.

Στης Μνήμης τα γρανάζια,
ο ήχος πένθιμος, βαρύς
σκοντάφτει,
πέφτει... πέφτει!

Μία σκιά κι
η προέκτασή της:
το σουραύλι...
παλεύουν ένοχες
κι εκεί,
ορθώνονται οι δυο τους
τ' αγιάζι...
μην τις καταπιεί!

Νυχτοπατήματα σπάζουν
αργά και σταθερά
το μαύρο
της απομονωμένης
απόγνωσης.
Το τρίδυμο της αγωνίας,
είναι:
η μια τον παίρνει γόνατο
η άλλη τον φιλάει
η τρίτη -οδυνηρότερη-
στέρα αποτραβάει
τ' αλαλιασμένο
τ' αχρείαστο, σουραύλι
και το πετάει!

Σκύψε...

Η Ευλάβεια, κι η Ταπεινώσυνη
επισκοπούν
το γαληνό, τ' αλύγιστο
κι αδέκαστο πρόσωπό της.

Παραμερίζοντας
τις απαγορευμένες
διαφάνειες

φαινόμενα άγνωρα
σκιαγραφούνται,
κι ιδέες φαεινές,
λανθάνουν του Νου,
υποταγμένες στο Λόγο!

Δική μου είναι!
Σκύβω να μελετήσω
να οικειοποιηθώ
με την αδάμαστη
φύση της
την υποταγμένη
στο Θείο Νόμο.

Επιτακτική,
κι αγέρωχη
διατηρείται στον αιώνα:
πηγή κάθαρσης
“εισίν”
η ανάγκη
της επισκόπησης
και σίγουρα
της αναθεώρησης...
Με αφορούν!

Καμπούλ

Όνειρο ήταν...
ανατριχιαστικό!

“Έψαχνα, λέει,
στις θαμμένες σπηλιές
της Καμπούλ
για το παιδί μου!

Έσκαβα το σκληρό,
το άνυδρο,
το πεθαμένο χώμα,
ματώνοντας
τ’ ακροδάχτυλα,

ξεγλωσσισμένη λαγωκίνα
καμμένη στην αγωνία
ενός μοχθηρού ήλιου!

Στα μάτια τα κατάστεγνα,
τα πονεμένα δάκρυα
δεν πρόφταιναν
να γίνουν δροσιά,
κομμάτι παρηγοριά!
Η πέτρινη σκόνη
κι ο ήλιος πριονωτός
- μέχρι το κόκκαλο άνυδρα -
κατάπινάν 'τα λαίμαργα!

Παρόμοια,
φράζαν την αναπνοή
τα ρουθούνια
αφήνοντας
κατάστεγνα.

Έψαχνα...
για το παιδί μου.
Τό 'ψαχνα...λέει
σε κόλασης λαγούμι!

Ω! Νάτο λοιπόν!
Δυο μάτια
-νά 'τα!"
που λαμπύρισαν
στο βάθος,
το ακρότατο...

Κάρβουνα ήταν
και πάγωναν
τη φλόγα τους
απάθεια... κι άρνηση!

Κουνώ τα χέρια
ματωμένα...
τ' όνομά του προφέρω
ουρλιάζοντας
κινώντας άφωνα
τ' άψυχα χείλια...

Κλάψε με μάνα!
Αχ! Κλάψε με...
Δε θέλει το
κοντά μου νά 'ρθει!
Το λαγούμι του θανάτου
προτιμάει!

Κι εγώ, μάνα,
-καταραμένη,
αχ! μάνα,
που να μην έσωνα
καλύτερα,
άκαρδη εγώ-
να μην το θέλω
πια το δύστυχο
στο φως του άρατου!

Άς το!
Στο φως του σκοταδιού
ας μείνει!
Εκεί ας πορεύεται!

“Καλύτερα έτσι!..”
Αναστενάζω βίαια
χωρίς ν' αρθρώνω
στεναγμό πόνου!

Θα βρω νερό
θα πιάσω χόμα
θα ζυμώσω
τον πλακούντα
της μνήμης του,
να καλοπιάσω
-τουλάχιστο-
το βαρκάρι
να μη ξεχάσει
να τ' αφήσει
στ' αδερφάκια του
-για λίγη συντροφιά-
ώσπου
ν' ανταμώσουμε ξανά
όλη η οικογένεια.

***M**νημόσυνο*

Χλιαρός, αγέρας
ανοιξιάτικος
δίπλα στ' απομεσήμερο...
περαστικός κι ανέμελος,
θωπεύει το καλίστεμο!

Ανάμεσά τους πλέω...
απ' άνθος, σ' άνθος,
βαπτίζομαι στη μνήμη,
τη μελένια,
κι ανασύρω πολύτιμο
το μύρο
της νύφης μας,
της γραβανιάς,
της κόρης της
αμόλυντης!

Χαζεύω, το τείχος,
το γκριζαρισμένο
απορώ για την ύπαρξη,
“τ' απομεινάρι
μιας άλλης εποχής”,
κι αρμενίζω!

Απάνωθέ του
ντυμένες στο χακί,
παρουσίες νέες,
αβέβαιες, ανήσυχες
να καμακώσουν ψάχνουν
τη λεία τους τη θηλυκή,
να παίξουν αδιάφορα
το κρυφτό,
να σκοτώσουν
την ανία του στρατιώτη
και την άλλη...
της μοναξιάς.

Αδιάφορο το σπάσιμο
της γυάλινης καρδιάς,
μήτε του γέρου

μετράει η οργή,
που ενώ παλεύει
την προίκα να φυλάξει
σε κλειδωμένο οντά,
ανακαλύπτει
ξαφνικά - τραγικά-
πως ματαιοπονεί!

Στη λίμνη
δυο μαζί... τα θηλυκά...
-ωϊμέ!
κι ήταν μονάχα
δεκαεφτάχρονα παιδιά!-
παράδοσαν
τη θλίψη τους στη λήθη,
κλειδώνοντας
το πιο κοινό τους μυστικό:
είχαν απατηθεί!

Νά 'χαν ποτέ αγαπηθεί;

Σιγά-στερνά...
η Πρασινογάλανη
επίμονα... μαραζώνει,
τόση ψυχή
που αγκαλιάζει
η δυστυχής!
Ψυχή 'δικοχαμένη!..
Στο όνομα -έτσι λένε-
της τιμής!
Ποιας απ' όλες;
Όχι!.. Εγώ, απλά:
Ρωτάω!

Σου **Γ**ράφω

Τώρα που σου γράφω,
σκύβει η λυγαριά
το κρίνο να φιλήσει,
και το λιθόστρωτο
το καλντερίμι, αναπολεί:

παίρνει το βήμα
της αλαλιασμένης
της πλανεμένης,
οπού 'τρεξε
και το νερό αγκάλιασε
ζητώντας καταφύγιο
στην Νεραϊδοφρύδα κόρη
της Κυράς μας..

Και μέσα
απ' τα πλοκάμια του φυκιού
ζητώντας τη θηλειά να δέσει,
είπε,
βαρύ καϋμό πως έθαβε
στον βούρκο της!

Ήταν κι αυτό στο πρόγραμμα
-στο λέω-
να λύσει και να δέσει
τις πίκρες, τους καϋμούς,
την ώρα που...
στη Μονή των Φιλανθρωπινών
έψελναν
οι 'στορημένοι σοφοί
το τροπάριο της Παναγιάς!

Όχι! δεν την σταμάτησαν.
Δεν μπόρεσαν.
Εκείνη δεν ήξερε
από τέτοια γιατροσόφια
και είχε την έμμονη ιδέα:

να φύγει να γλυτώσει
απ' τον κύρη
κι από
τον κόσμο το δειλό!

Τά 'μαθες τα τελευταία;
Τη βρήκαν, ως είπαν,
αγκαλιασμένη με τα φύκια...
που με πάθος τη φιλούσαν,
τη χάϊδευαν πάλι και ξανά,
και τη φιλούσαν!...

Τη νανούριζε η πρασινογάλανη
στα νερά της ευτυχισμένη!
Είπαν!..

T o N ερό

Με τα χέρια μου
είχα σπάσει
την κανάτα το νερό,
μόλις κι είχες διαβεί
το κατώφλι μας!

Νερό θα σε ταξίδευε
στην άλλη τη ζωή,
μαθές
για να σε ξεδιψάει.

Κι όμως... στ' αλήθεια,
τι θα τό 'κανες;
με τόση υγρασία
γύρω σου να ποτίσει
τον άνθρωπο
εκατό ζωές,
όχι μονάχα εσένα,
που δεν το είχες
πια ανάγκη!..

T o Σ τεφάνωμα

Το στεφάνωμα 'πρόσμενες...

Μαρμάρινη η πλάκα
απάνω σου: ως ενός...
“εκπροσώπου των ωδυνών”!

Την ύστατη αναγνώριση
την σκέφτηκες σαν έφευγες
και χαμογέλασες ειρωνικά:

“Ποιος θα με θυμηθεί
τώρα πια!”

Η ειρωνία σου, πικρή
τρικύμισε στα σωθικά,
τα μέσα μου αφύπνισε!

Άκου τώρα γλυκέ μου
αόρατε:

Εγώ, θα σου πλέξω
στέφανο παινάδι,
από ήλιο και χιόνι
και θα σου τραγουδήσω
τον απόδημο εκείνο σκοπό:
του *Γέρο-Δήμου*
κι άλλους στίχους,
απ’ εκείνους π’ αγάπησες.

Γιατί εγώ,
όπως κι εσύ,
θα τό ‘θελα
ένας παλιόφιλος
να με χαϊδεύει
στον ύπνο το βαθύ
τον ατέρμονο.

Να μου τραγουδάει
τραγούδια κουφά,
καθισμένος
στην ταφόπετρά μου!

Η μνήμη για την μνήμη
αγαπημένε μου
και παραμένει μνήμη
στη μνήμη
όσων φέροντές την...
επιζούνε!

Bιολογική... ***Σ***ταγόνα!

Προσκύνησα ευλαβικά,
προσεκτικά ελύγισα,
κι αργά, καλά...
εξέτασα
τον εκθαμβωτικό βράχο.

Γεμάτος από μυστήριο
έκρυβε το θαύμα:
λακκούβα κάτωθι του,
οπού 'βοσκαν σκόρπιοι,
σγουροί-ξανθοί
αιωνόβιοι
σταλακτίτες-σταλαγμίτες,
μαβιοί και ζαφειρένιοι.

Λαχτάρας άπλωσα
παλάμη,
για την αφή της μνήμης
-την άόρατη-
του σγουρόξανθου
σταλακτίτη
που πότιζε ροδόσταμο
σύντροφο σταλαγμίτη!

Πώς θέλω να κλέψω
την πολύτιμη σταγόνα του!

Ήταν...
όχι απλή περιέργεια,
μα μέγιστη καπηλεία!
Να θέλω να νιώσω,
να μάθω.

Να διαβάσω και να μνηθώ.
Τι μυστικά θ' απίθωνε
στην ασεβή παλάμη μου;

Πώς μύριζε άραγε
απ' τις σκληρές της
επαφές

η στραγγισμένη;
Θα μπορούσα να μαντέψω
τη μαγική πορεία της
στα σπλάχνα
του βουνού;

Θα μπορούσα να χαρώ
τη μνήμη
του φοβερού της
ταξιδιού
στις κρυμμένες
αρτηρίες του,
και μέσα
από τις φλέβες του;

Ο σταλαγμίτης ήταν
π' αγκύλωσε
το χέρι μου.

Νά 'θελε
να μου μηνύσει για
την παρέμβασή μου
την αδιάκριτη
στης φύσης
τα προγράμματα;

Επ' αυτοφόρω
πιάστηκα να κλέβω
τη σταγόνα της ζωής...
που τροφοδοτεί
την ένωσή του
με τον σύντροφό του!

Που αιώνες το παλεύει,
και δόστου περιμένει
για τη σταγόνα
της συνύπαρξης,
κι εγώ,
απερίσκεπτα
τους τη στέρησα!

Το Φυλαχτό

Το βράχο σήκωσα...
Πήρα το φυλαχτό
που μού 'ταξες
να πάρω,
μ' ευλάβεια!

Το φόρεσα και κίνησα
με ματωμένη γλαμύδα
πόδια ξυπόλυτα
κνήμες ακάλυπτες
μηρούς
εκτεθειμένους.

Η Αγία Παλάμη
γυμνή...
χωρίς σπαθί,
χωρίς τον άβακα,
χωρίς δυάκι στον ώμο,
χωρίς δροσιά στο παγούρι
χωρίς μπουκιά στο μαντήλι!

Μονάχα το φυλαχτό
που μού 'ταξες
κατείχα
ολοδικό μου!

Και...
-ω, του θαύματος!-
το εμπιστεύομαι
ψυχή τε και σώματι!

Η Πέτρα

Την κάτασπρη πέτρα
π' ακίνητη λουζότανε
τον ήλιο, τον καυτό,
χάϊδεψα!

Γυαλιστερή,
κομμάτι πάγος
καυτή
που οι αχτίδες,
παιδεύουν
την αντίστασή της.

Αύγουστος,
και το λευκό το έξω
της θεόσταλτης,
πώς τυφλώνει!

Λειασμένη στην οργή
τ' ανεμοδούρη,
στ' αυγουστιάτικο καμίνι
τόρα ψήνεται
κι ο αλάτινος της φύσης
ίδρωτας...
μόνο κακό της κάνει!

Χαϊδεύω την...
Η μνήμη
μυρμηγκιάζει
την παλάμη μου.
Την καίνε οι "πρώην",
όσες τη χάϊδεψαν
τη θαύμασαν
μπροστά μου...

Γιατί ξέρει η πέτρα
να κρατάει και
να φυλάει ζηλότυπα,
στον αιώνα
τις μνήμες θαυμασμού.
Τώρα, ακουμπώντας την,

μάγουλο στο μάγουλο
νιώθω τ' άγγιγμα
της κοινής συμπάθειας,
του κοινού θαυμασμού
για την άγρια
ομορφιά της.

Άμποτε
νά 'ταν τρόπος
να γνώριζα
τα πρόσωπα αυτά,
αδέρφια
στην ανάγκη την κοινή
που υπαγορεύει
παρόμοιες παρορμήσεις!

Η Πετρούλα

Τα χείλια άγγιξα,
χλωμά, σφιγμένα...
Το κλωνάρι της μυρτιάς
έτρεμε απάνωθό της.

Τα μάτια της
κρατούσε σφαλιχτά
κι ανάσαινε βαριά
στον κάμπο της σιγής.

Ήταν πανέμορφη
η ***Πετρούλα***
χλωμή μες την ασπράδα της
ατάραχη και δυνατή.

Την αγκάλιαζε η μυρτιά
χωρίς πάθος, μ' ευλάβεια,
χωρίς δέος,
σα νά 'ταν προσευχή,
χωρίς ένδεια...
κι ήταν η ίδια η ζωή!

Άννα

Μίλησα στην Άννα
για το μεγάλο λάθος της
(την ονειρεύτηκα!)

Πώς μπορούσε να ξεχάσει
την ομορφιά
τ' αγκαθωτού ήλιου
και το δήθεν μυστήριο
του ηλίθιου Φεγγαριού,
π' αδιάκοπα χασκογελάει;

Όμορφη,
που το μυαλό της
είχαν διαπεράσει
ναρκωτικοί εφιάλτες,
παραβιάζοντας
τη διαχωριστική γραμμή
του έξυπνου
του κουτού...
ωθώντας την
στην αβεβαιότητα.

Λέων! Ω Λέων!
Ο ρομαντισμός σου
υπερέβη τα όρια!

Μια γυναίκα πέρασε
στον κόσμο της αλλοτριότητας
μια γυναίκα
έχασε την αξιοπρέπειά της
μια γυναίκα
ξέχασε το ίδιο της το παιδί...

Η Άννα αυτοκτόνησε
έχοντας ασπαστεί
το δικό της κόσμο:
του απόλυτου,
στην απρόσωπη κοινωνία,
όπου ο άνθρωπος
ασχολείται

με τα αλλότρια...
γιατί δεν απασχολείται
με τα ημέτερα...
Γιατί ετούτα τον πληγώνουν,
αντίθετα προς τα αλλότρια,
που τον παρηγορούν -φευ-
και ώ, της ειρωνείας!

Δεν βγαίνει τίποτε
από όλα αυτά...
άλλωστε
είναι κοινό το μυστικό
τόσο,
που δεν χρειάζεται
ούτε να καλύπτεται πια!
Φαντάσου την ωμότητα
που μας περιβάλλει!

Η Άννα
άρρωστο μυαλό,
οπαδός
της υπέρμετρης φιλαυτίας
δεν ημέρευε πλέον
ούτε μες στον έρωτά της
για τον Αλέξη Βρόνσκη!

Η Προδοσία

Με πρόδωσαν,
αιώνες τώρα!

Ήταν πάντα δικοί σου,
και δεν μπορούσα
να τους ανταγωνιστώ!

Προσπάθησα... διάβολε!
Μάρτυς μου
ο ***Μέγας Επίσκοπος!***

Φανήκαν δυνατότεροι:
ήταν τετράγωνοι και ψυχροί!

Εγώ ήμουν Μεσογεία,
και παρέμεινα τέτοια:
θερμόαιμη, ευαίσθητη
βλακωδώς καλωσυνάτη!

Τι πέτυχες μ' αυτό;
θα ρωτήσεις!
Πού με πήγε αλήθεια
ετούτη η βαλίτσα;

● ●
Ερώτηση ● Απάντηση ●

Ο απολογισμός
της όλης περιπέτειας,
δίνει με μαθηματική ακρίβεια
το φριχτό του αποτέλεσμα:
Μόνο κακό έκανε!
Συγκριτικά,
στο πλαίσιο
της κακής, της ψυχρής
και της ανάποδης
συλλογικής
Δυτικής Σκέψης
που κόβει και ράβει
δένει και λύνει,
εγώ παραμένω
θερμόαιμη, ευαίσθητη,
χοντροκέφαλη,
ξεροκέφαλη...
Μια βέρα προσωπικότητα:
η επιγεία... Μεσογεία...
κι ο Θεός βοηθός!

Παραμέρισε!

Σκιά μου παραμέρισε!
Καλά που τόσο πήγες!

Εγώ 'μουν
που σου ζήτησα
στο πλάϊ να σταθείς.
Και πάντα
σ' υποστήριξα.

Όμως... τα πάντα ρει...
και θαρρώ
πως γνώμη άλλαξα!

Η Φωνή των Ωδυνών,
και η άλλη των καιρών,
επιμόνως παραγγέλλουν
να σ' αφήσω!

Καλά κι ήρθε
η στιγμή,
ως έπαιρνε
να με τσακίσει
μπόρα.

Και αν όχι τίποτ' άλλο,
συχαίνομαι
τις ευαισθησίες
των υποκριτών
που μόνο
τον οίκτο μου,
εγείρουν!

Ξέχασέ Με!

Έλα,
ξέχασέ με επιτέλους!
Τι περιμένεις;
Εγώ έχω φύγει
εδώ και τόσο καιρό!

Κι αν ξέμεινε
πίσω-πίσω η σκιά μου
τι θες να κάνω;
‘Τούτα τα μυστήρια
δεν ανατρέπονται,
και το ξέρεις.

Ήρθαν τα πράγματα έτσι:
αχρήστεψαν τα αγαθά
και λαίλαπας
το σπιτικό μας
σάρωσε...

Γεννήθηκε έτσι το αίτιο
της αποχώρησής μου!

Επιτέλους καλή είναι
κι η σκιά μου!
Έτσι νομίζω!
Καλύτερα από τίποτε!

Πορέψου λοιπόν
μ’ αυτή
-όσο μπορείς-
κι εγώ θα πορευτώ
όπως έχω ήδη
συνηθίσει:
μέσα στ’ όνειρο!

Της Ελένης η Σκιά

Την Ελένη την είδα κι εγώ,
ξέρεις!
(Νομίζω
πως όλοι την έχουν δει,
αλλά ίσως δεν μπόρεσαν
να την αναγνωρίσουν).

Ασφαλώς,
ήταν αξιοπρόσεκτη
ελκυστικά εντυπωσιακή.
Όμως ο μύθος της
ομορφότερός της!
(Βέβαια, την άποψη
της δικαιολογίας,
εννοώ).

Πόσες φορές μία “Ελένη”
δεν υπήρξε η αφορμή;

Καμπούλ!...

Κλαίω,
χωρίς ψεύτικο δάκρυ
χωρίς την αγανάκτηση
της αδικίας,
ή την έλλειψη του σεβασμού
στην ιδιορρυθμία σου!

Αναδιπλώνεται
η ιστορία,
η ατέλειωτη υπόθεση
υποκρισίας.
Ιστορία=Μνήμη
της γραπτής μνήμης
της κατειλημμένης
από την επανάλειψη
του ανθρώπινου
παραλογισμού,
πίσω απ’ την υποκειμενική
απόλυτη δικαιολογία!

Αφγανιστάν...
δεν είσαι μόνο
με τους παγιδευμένους
φουκαράδες σου...
ή τα παιδάκια σου
τ' ακρωτηριασμένα...
τις γυναίκες,
ή τους άντρες σου
κατηγορούμενους!

Στό 'γραφε και 'σένα
η Μοίρα σου
η κοινή των αδυνάτων...
να φιλοξενείς την "Ελένη".

Η στιγμή σου
είναι τραγικότερη:
Τα μεγάλα
μεταλλικά πουλιά...
οι στυμφαλίες όρνιθες,
'τούτης,
της χρονικής στιγμής
σε φλερτάρουν
γεμάτα φλόγα και πάθος!

Πού κρύφτηκε λοιπόν
ο Προφήτης σου;
Που πήγε ο Θεός σου...
Ο Θεός μας!

Ας δείξει επιτέλους
-έστω μια φορά-
τη σπλαχνική μοίρα
του προσώπου του!

Γιατί ο άλλος
ο απρόσωπος
σκληρός
κι ανυπόστατος
θά 'λεγε κανείς
πως ετοιμάζεται
να καταποντίσει τη Γη
αύτανδρον!

*Ελέησον τη Γη μας,
Κύριε,
ότι είναι
το Άγιόν Σου Δώρον
στα πλάσματά Σου!*

Ο Δράκος

Αληθεύει λοιπόν
πως ο Δράκος αποφάσισε
να μας αφανίσει;

Και πώς θα τον γκρεμίσουμε
απ' τον γκρεμό στη θάλασσα
τον άθλιο μονόφθαλμο;

Ίσως... καλύτερα είναι
να τον ξεγελάσουμε,
όπως λέει και το παραμύθι:
αγκαλιασμένοι
τα παχύτατα αρνιά του,
να ξεφύγουμε τη μάνητα!

Αλλιώς...
δε θ' αργήσει
να μας καταπιεί κι εμάς
όπως τους άλλους!

Έκανε-ξέκανε...
τακτοποίησε αρκετούς
τούτο το σκυλογέτημον,
αλλά πού χορταμός;

Πόσο Φοβάμαι!

Λένε, ότι η κάρτα μας
θ' αποβεί εμείς...
ψυχή τε και σώματι!..

Αχ! λατρεμένη μου!
Τι θ' απογίνουμε;

“Μα τι φοβάσαι
τέλος πάντων;
Γιατί αγωνιάς,
αφού ξέρεις
τι σε περιμένει;

Εγώ...
δε συμβιβάζομαι
ούτως ή άλλως
με την Καλομοίρα μου,
επομένως
δεν παραδίνουμαι!”

Κι εγώ καλή μου
πιστή σε σένα
-τη δική μου Καλομοίρα-
θα σ' ακολουθήσω.
Το υπόσχομαι!
Και δεν πειράζει
το τίμημα!

Η Πληγή

Ωχ! κι η πληγή δεν έκλεινε!

Την αλιφασκιά
το δρακόχορτο
το δυόσμο
το θυμάρι...
τ' ακούμπησαν πάνω της
κι από κοντά
την θερμή ευχή,
μια προσευχή,
να γιάννει.

Αθάνατο ήταν το νερό
πού 'σταξε στην πληγή
κι απάλυνε τον πόνο.

Και το λευκό,
βαμβάκινο πανί
που τό 'καψαν,
και με λάδι
γλύκαναν
την γκρίζωπή του
στάχτη.

Έξυσαν ακόμη,
κάτασπρο,
αγνό σαπούνι
το δούλεψαν με λάδι
ώσπου 'ρθε κι έγινε
μια μάζα μαλακή!

Δυο αλοιφές καρδιά μου
για την πληγή σου!

Κι αυτή λύγισε
κι αποφάσισε
να γιάννει επιτέλους.
Να μη συμβιβαστεί
στην τόση περιποίηση;

Του “θειου” μου “Ιπποκράτη
γιατροσόφια ήταν”,
είπε η γιαγιά.

Έφτιαξε η πληγή,
ήρθε κι έλαμψε
στο δέρμα η υγεία.

Γιαγιά μου,
πού ‘χες δίκιο!
Ο θειος μου Ιπποκράτης...
αχ! ζει και βασιλεύει!

*I*ωάννα

Φαντάζομαι τη ρωμαλέα Ιωάννα
-θηρίο θηλυκό!

Δεν άφησε άντρα γι άντρα
-τουλάχιστον
‘κείνους που στόχευσε,
και με τις ευλογίες
της Αγίας Λιόββας,
πάντα-
κατέλαβε η χάρη της
τον παπικό το θρόνο!

“Αστειεύεσαι;”
Όχι μα την αλήθεια!
Αυτά συνέβησαν στη Δύση
μια φορά κι έναν καιρό!
Σημεία και Τέρατα,
αναμφίβολα!..

Οι Ελληνάδες μοναχοί
αναδίνοντας έντονη ίσως
την ντελικάτη
-ως προς τα άλλα-
οσμή,
του σκόρδου
του θαυματουργού,

τόλμησαν
την “χειραφέτηση”
της ευφυούς Ιωάννας!

Θά ‘ταν άλλωστε ασέβεια
να χάσουν την ευκαιρία
να τιμήσουν ευπρεπώς
την Πάπισσα Οσία.

Ούτε για την Παράδεισο!..

Άλλωστε,
ο Άγιος Πέτρος
- τρυφερή ψυχή ων-
τους παράνομους
κάποτε
-στα σίγουρα-
τους συγχωρνά!..
Και τι μπορεί να κάνει;

Για να μπορεί ο αγαθός,
τη Θύρα της αυλής
των απείρων τε
Θαυμάτων
που και κάποτε
ν’ ανοιεί!

Φαίδρα

Φαίδρα,
το γνώριζα το πρόβλημα
του Ιππόλυτου
με την μνησικάκη θεά,
την πάλαι καταραμένη
Αφροδίτη!

Μην τύχει
και της αντισταθεί κανείς!
Αλοίμονό του
όπως εκείνου!

Φαίδρα,
λυπάμαι κορίτσι μου,
που εσύ,
κόρη αγαπημένη
- Φαίδρα βασανισμένη -
θα πληρώσεις
για τις αμαρτίες
του άντρα!

Αλλά άσε καλύτερα!
Να μη σύρω και του Θησέα
τα δικά του:
Θαρρείς πως ‘τούτος
έκανε λιγότερα;
Δεν ήταν ο καλός σου,
που “άφησε
στα κρύα του λουτρού”,
τη θεϊκιά Αριάδνη;

Ετούτη πια,
και την ψυχή της,
είχε δώσει
στον μπερμπάντη
τον Αθηναίο!

Και ύστερα ξεφυτρώνει
ο Κρασοπατέρας
κρατώντας
από κοντά τον θύρσο του
και της προσφέρει
θερμή παραμυθία!
Δεν ήταν ετούτο
εκείνο που λένε:
“αλλού το όνειρο
κι αλλού το θαύμα”;

Τι άλλο να πω, τώρα;
ότι...
“όλα εδώ πληρώνονται”;
ή... ότι
άλλοι αμαρτάνουν
και άλλοι πληρώνουν!

Η Νέα Παρουσία

Ἦρθε λοιπόν,
και καλώς τη
τη νέα την Ψυχή!

Σα Νέα Παρουσία
δε σοκάρει!
Είναι μάλλον ηδονική
η Αποκάλυψη!

“Να είσαι σωστός μια,
να είσαι σωστός...
δυο φορές!
Μα νά ‘σαι τρεις!”
Τρίτη και φαρμακερή,
λοιπόν!

Δονείται από αγαλλίαση
η λατρευτή μου.
Αποκρυπτογραφώ
τα μηνύματα
που καταλαγιάζουν
ύστερα από τη δόνηση.

Είναι στ’ αλήθεια
Αποκάλυψη;
Ίσως και όχι...
Αποκάλυψη βροντερή,
αποτελεί
το τελικό στοιχείο
της διαπίστωσης!

Λίγο είναι
νά ‘χεις επιτέλους
θριαμβεύουσα
την επιβεβαίωση;

Η γνώμη,
είχε κατακρεουργηθεί
ανήλεα
στις Συμπληγάδες
της “κοινής”.

Εκείνη...
επιμένει να λατρεύει
την κάλπικη αξία
της “φαινομενολογίας!”

Η σελίδα
στην εφημερίδα...
η φωτογραφία
με τον Πρόεδρο...
το ξενοδοχείο
των πέντε αστέρων...
και το clownish
ξεσκόνισμα
των μονόφθαλμων
αγροίκων
μιλούν μόνα τους!

Η αγαπημένη μου,
μου γνεύει
διατηρώντας τη λάμψη
στα σπήλαια της κόγχης
και το αδιόρατο
χαμόγελο
της συμβατικότητας
στα υποτιθέμενα
χέρια.

“Αγαπημένη μου...
δεν υπάρχει νίκη.
Και η δόξα λανθάνει!
Η γεύση της, γνωστή
ευφραίνει
τους πόρους μου!

Ίδε ο Άνθρωπος...
να χαίρει δώρου
και να αποστρέφει
το πρόσωπό του
στην ανώνυμη εταιρία
ενός ακρότατου...
“υπαρξισμού”!

Aναμφίβολα!

Πάλαι γνωστό:
παράγων
θανατηφόρος
η τροφή...
Μας το θυμίζει
κι ο μπαμπάς
της Ιστορίας!

Οι Αιγύπτιοι,
οι Ληδοί
υπήρξαν άκρως υγιείς...
-τονίζει και
δεν αμφιβάλλω.

Στις πανηγυρικές
κηδείες τους,
οι κύριοι ιθύνοντες
εύρισκαν ευκαιρία
να μνημονεύουν
τ’ αγαθά ή τα τρωτά
μιας πλούσιας
διατροφής.

Τ’ αγαθά της μνείας
βοήθαγαν ευρύτερα:
αφούη υγεία του σώματος
παράλληλα
βοήθαγε και στην εξυγείανση
της οικιακής οικονομίας!
“Ένας συμπάρος... δυο τριγόνια;”
Όντως!

Το “Πανομοιότυπο” !

“Είναι φανταστικό!
Επικοινωνήσα με το...
πανομοιότυπό μου!

Είναι αλήθεια ενδιαφέρον
να έχεις...
πανομοιότυπο!

Στην απουσία σου
αφήνεις το δεύτερό σου
Εγώ,
-που αν κι ακούγεται...
παράξενο,
μακρυνό ή απρόσιτο-
κάποια στιγμή,
θα χρειαστεί
και θα σε διαδεχτεί
στη θέση σου.

Α!.. Η σκέψη μου
αυτή
υπήρξε σωτηρία,
κι ευλογημένη
ενέργεια
η εφαρμογή της.

Τέτοια υπήρξε
η ικανοποίηση μου
που έκτοτε
γαλήνη και ηρεμία
συνοδεύουν
τον ύπνο μου!”

Για φαντάσου!..

Το Άλλοθι!

Έχω άλλοθι διάβολε!
Δεν είμαι ξεκάρφωτος!

Ήμουν εκεί
-να το ξέρεις-
και επομένως
γνωρίζω... καλά!

Άκου λοιπόν:
Είδα
πώς προσπαθούσε
ο *Βασιλικός*
-αλήθεια μοσχομύριζε-
να καλοπιάνει
το μελίτσι.

Του ψιθύριζε
ότι του αφιερώνει
τ' άρωμά του...
ότι του δίνεται
χωρίς αντάλλαγμα,
γιατί το μελίτσι
τον χρειάζεται...
και τελικά
ότι δεν θα μπορούσε
να ζήσει
χωρίς αυτόν!..

Τέτοια ήταν τα λόγια του
τ' ορκίζομαι!

Ταυτόχρονα όμως,
πρόσεξα
την ακανθώδη κίτρινη
τριανταφυλλιά
να χαμογελά
μνησικάκα:
πώς ήταν δυνατόν
το μελίτσι
να δοθεί σ' ένα ευτελές

είδος φυτού,
όπως ο βασιλικός!

Το μελίσσι ωστόσο
έκανε αφ' εαυτού
μία σύντομη
ενσυνείδητη σύσκεψη
και ρωτώντας
τα συναισθήματά του
αποφάσισε:
ότι δεν είχε σημασία
το ύψος
ή το πλάτος του φυτού
-από την άποψη της
φαινομενολογίας...-,
αλλά η ποιότητα της γύρης,
για την δημιουργία
του καρπού του:
**το γνήσιο
και μυρωδάτο μέλι!**

Κορμάκι Αγαπημένο

Κομμάτι αγνό από μάνα
και ένα πεντάλευκο
σύννεφο,
κρεμασμένο,
σε περιμένουνε
κορμάκι αγαπημένο!

Εγώ με δέος
σε βαστώ
-δώρο πολύτιμο-
στις δυο μου παλάμες,
και αγωνία με κατέχει:
μην ξεχαστώ
κι από λατρεία
μωλωπίσω
το βρεφικό κορμάκι σου,
το θείο!

Κι ο Πατέρας σου,
-παιδί του ήλιου-
με μαλακό σφουγγάρι
βουτηγμένο
στο θαλάσσιο ιώδιο,
επαλείφει
το μικρό σου σωματάκι,
που βυθίζεται
στα δυνατά του χέρια,
χαμογελώντας
υπερήφανα
για τ' άστρο
που κρατάει!

Πώς μου μεγάλωσες
κορμάκι θεϊκό
και πως σε καμαρώνουμε
μικρέ μας λεβεντάκη.

Πώς ζει η εικόνα
της ιερής τελετουργίας
-το λούσιμό σου-
που οι τρεις μας
συμμετείχαμε,
τ' Άστρο,
ο Γιος του Ήλιου
κι Εγώ!

***Η Α*σάλευτη *Σ*κιά**

Ξεδιάντροπο το φίδι
πλησίασε ύπουλα,
τη φίλησε... συρίζοντας
τη δάγκωσε... με λύσσα!

Φορώντας πύρινη
τη χαίτη της
η θηλυκή Σκιά
έμεινε αδιάφορη
για την άυλη γύμνια της,
για το φίδι

και τον άλλο της παρέας,
τον... Αδάμ.

Δεν την παραξένευε πλέον
ο παράλογος μύθος!
Η όλη υπόθεση αναγόταν
στο χρυσό “μήλο”
της γνώσης!

Ο ρόλος της ήταν
εκείνος της σκιάς...
Πώς θα μπορούσε λοιπόν
να το έχει δαγκώσει!

Η Βάρκα

Μία βάρκα που πλέει...
φαινόμενο που σκιαγραφείται
δίπλα στ' άλλα,
τ' ασύλληπτα, τα μεγάλα.

Στον ρυθμό του παφλασμού
γοητεύει το κουπί,
κι η παλάμη ορμώμενη
από την τελετουργία
άπτει την ρευστή επιφάνεια,
με δέος κι ευλάβεια.

Αποθαυμάζει την,
επιχειρώντας ν' αφήσει
τη δική της γραμμή
στην επιφάνειά της,
αδιάσειστη μαρτυρία
της δικής της παρουσίας!

Πλαφ!... πλαφ!...
ένα κουπί εδώ,
ένα κουπί εκεί
κι η γραμμή ξανοίγει το αυλάκι.

Η πολυοψία είναι γεγονός:
ταινίες κυματίζουσες,
απαλά κραδάσματα
πόθου κι επαφής
κάθε στιγμή
-μοναδική στιγμή-
που περνάει
και φεύγει,
κι αγύριστη
όλο πάει,
και πάει
πάει!..

Φτερά και **Π**ούπουλα...

Σκόρπιες κι αχαλίνωτες
οι σκέψεις επιμένουν,
και με πικραίνουν
ανάθεμά 'τες!

Φτερά και πούπουλα
τριγύρω μου αιωρούνται.

Και πού να ήξερες
το φοβερό το μυστικό
καλή μου!
Σκύψε, για να σου πω:
Είμαι ξέρεις αλλεργικιά!
Το πιστεύεις;
Αλλεργικιά...στα πούπουλα
και στα... φτερά!

Κάποιες από τις σκέψεις,
λιγωμένες, επιμένουν
στο λάγνο τους χορό.
Μασκαρεμένες,
με χλευάζουν
αχ! οι καταραμένες!
Ανάθεμά 'τες, και μου προκαλούν
φοβερή αλλεργία!..
Βοήθεια, **Νου!**..

Φύκια και **Β**αρκάρηδες!

Από τη βάρκα,
κρέμονταν τα φύκια
δαντέλες μαύρες
γυαλιστερές
βαρύγδουπες
πένθιμες πλερέζες!

Θυμήθηκα δύο ακόμη
βαρκάρηδες:
Το Χάρο,
τον κεχαριτωμένο
(ανέκαθεν είχα αδυναμία
στο Χάρο
των “**Βατράχων**”-
υπέροχος τύπος
ο άθλιος!)
και στον άλλον...
τον πολυβασανισμένο
“**Βαρκάρη του Βόλγα**”.

Θα ρωτήσετε:
γιατί τους σκέφτομαι έτσι
τους τρεις μαζί;

Ίσως γιατί οι βαρκάρηδες
υπήρξαν ρομαντικοί τύποι,
λόγω του χαρακτήρα
της δουλειάς τους

(κατά τη γνώμη μου βέβαια,
και αναθυμίζω εδώ
τον Βενετσιάνο Γονδολιέρη).
Βάρκα - νερό - δουλεία - ψυχές!

Ή ίσως ακόμη, επειδή
-ως ρομαντικοί-
διαλέγουν την βάρκα
για τον επιούσιο;
(θα παραβλέψουμε τα άλλα,
τα πιθανά ελαττώματά τους!)

Πάντως είναι κοινό:
Δουλεύουν ήσυχα,
μεθοδικά
και πετυχαίνουν
στον Σκοπό τους,
εννοώ
στην Αποστολή τους,
διασκεδάζοντας ταυτόχρονα
με την ομορφιά
του υδάτινου στοιχείου!
Λίγο είναι;

Κεχριμπαρένια ***Μ***άτια

“*Amber* για πάντα!”

Κεχριμπαρένια μάτια
- το χρώμα το μελένιο-
τα χείλια τα παιδάτα
και το
μπουμπουκιασμένο άλυκο,
ίσον (=):
η όμορφη ψυχή!

Στην έκθεση της “Ζωής”
το πορτραίτο της όμορφης ψυχής
ξεχωρίζει καθώς
φοράει τη λάμψη
παιχνιδιάρικη,
στα μάτια του το
χρυσάφενιο *amber*,
τη μπλε λεβάντα στο γιακά,
το ζωηρό χαμόγελο στα χείλια,
της νιότης τραγανό.

Το γιασεμάκι
μέθυσε το σύμπαν,
και η μπλε λεβάντα
εξακολουθεί
να στολίζει το γιακά.
Εκείνη λοιπόν καμαρώνω!

Και δε ζητάω πολλά!
Την κεχριμπαρένια τη ματιά,
σαν έσμιγε τον ήλιο
-πρώτη στιγμή-
την αγκάλιασα πρώτη
έτσι φωτίστηκα κι εγώ...
Κι ετούτο μου φτάνει
παιδί μου!

Ο ίσκιος της **Α**δικομένης

Ίσκιος είναι που έρπει
κι η ψιλή φωνή
που αποζητάει
την αγκάλη του...

Είναι η αδικημένη
που αγκάλιασε
τον Άδωνη
και ύστερα μαράθηκε!

Μεσ' στης σκιάς
τη νοσταλγία,
ψάχνει να βρει,
εκείνο που έχασε:
την ευωδιά
που ανάβλυζε
απ' το σώμα του.

Δεν ανασκαλεύει πλέον
στις στάχτες
του πυρπολημένου είναι της.
Μέσα απ' τη σκιά της,
αγωνιά για την λύτρωση.

Αυτό μονάχα, θέλει!

T, θ, E ίσαι...

“Αρμένης ήταν ο κύρης μου
ξανθόμαλλος κι ωραίος!
Μου κληροδότησε
τη φοβερή ματιά
του πάθους,
της οργής...
κατά κόρον όμως,
τη μεγαλομανία του!”

Κάθεσαι
με χέρια σταυρωμένα,
καθώς τ’ αγιάζι
σαρώνει την αυλή
και η μόρα μαστίζει
την κλέουσα ιτιά!

Ίσως να πίστεψες
γεννήθηκες μεσίας
και πως -άσφαлта-
ξεκίνησες
από τον ουρανό!

Από το χώμα φύτρωσες
-καλά να το θυμάσαι-
κι απ’ τα ριζά παντοτινά
σου μέλλει να παλεύεις.

Δε φτάνει μοναχά
στίχους να δένεις
γι’ άστρα
που κρυφακούνε
μυστικά.
Ή το παράνομο φεγγάρι
που χαζεύει
κρατώντας μας φανάρι
από ψηλά!

Απάνω στο τραπέζι
απλωμένα
τα μυστικά-θεριά

αιώνες περιμένουν
τον μόχθο
να παλαίψει
τη λύση τους να δουν,
σιγά και με σειρά!

Την αποκρυπτογράφηση
εσύ, οι όμοιοί σου,
μαζί θα την τολμήσετε.

Τι άλλο να ειπώ!

Μη μας ντροπιάζεις !
Η μέθοδος της πίεσης,
-Δαμόκλεια σπάθη,
κρεμάμενη
επί της κεφαλής-
αρμόζει στους δειλούς.

Η κάρτα
σημαδεύει την ύπαρξη.
Και σταυρωμένο,
σε θωρρώ και ακίνητο,
στον βράχο
της παγκοσμιοποίησης!

Σε Πιστεύω

Μη μ' αφήνεις τώρα
λατρευτή μου!
Εσύ κι εγώ είμαστε ένα!

Είχαμε συμφωνήσει:
θα με συνοδέψεις
ως την εσχάτη στιγμή!

Ξέρεις... η απελπισία
είναι κακός σύμβουλος
κι η αβάσιμη πίστη
στην ελπίδα,
ακόμη χειρότερη!

Εγώ... δεν πιστεύω
παρά μόνο
σε σένα... σε μένα!..

Το ακόρεστο ομμάτι
θα τ' αντιμετωπίσουμε
μαζί,
και τη γλαμύδα
της ψευδαίσθησης
θα τη μοιράσουμε
στους Φαρισαίους.

Εγώ,
παραμένω πιστός.
Στο υπόσχομαι:
θα σε βγάλω
ασπροπρόσωπη!

Όμορφη Ζωή

Δε νομίζω
πως προκαλώντας το Θεό,
νικούμε.

Ούτε όταν επιβάλλεται
η αλαζονεία
κερδίζουμε τα Μεγάλα.

Την κακία άλλωστε
την υιοθετεί
ο κοντόφθαλμος.

Όσο για την υποκρισία
είναι ταλέντο θεατρικό.

Οφίκια τελικά
αρμόζουν
στον όποιο
έντιμο εργάτη.

Στην ζωή μου την όμορφη
η άμορφη μορφή
υπήρξε
ο εχθρός μου.

Η αιρετή ατραπός,
αλήθεια, δεν είναι
απαίσια,
ενώ η χαρά
χρίζεται διπλά
νικήτρια,
σαν αναβλύζει
απ' τα χάρβαλα
του καλντεριμιού! ©

Tο ***Σ***κοινάκι μου

A' μέρος:

Μάλλινη κλωστή
την περνάω
στην τετράκαρφη
ξύλινη μασουρίστρα
και το σκοινάκι πλέκω
κρατώντας τη φουρκέτα!

Μόλις τελέψω το,
θα το πηδήξουμε
μα εσύ και μια εγώ
τραγουδώντας,
φιλενάδα!

Στεφάνι από μαργαρίτες
φορώ
περασμένες στη λυγαριά,
κι εσύ κρατάς βιολέτες
που μεθούν
και περπατούμε
μιλούμε και γελούμε
και πάντα τραγουδούμε.

Θα παίξουμε
με το σκοινάκι μας
και θα στήσουμε το πανί
του Καραγκιόζη μας,
με τον Λιόλιο
μόνιμα
να κρατάει το κερί,
και τις ζυμαροκολλητές
φιγούρες
να τις χορεύουν,
ο Γάκης κι ο Περικλής!
Όλα πίσω από λευκό πανί!

Θα το πηδήξουμε
το σκοινάκι μας
πάντοτε τραγουδώντας
ξανά και πάλι
εμείς
του τριτόκοσμου
οι φτωχοί.

Με την λαχτάρα
παιδιού που ονειρεύεται,
θα φτιάξουμε
παιχνίδια θεϊκά:
αετούς
με ράχη από καλάμι,
και το σπαγγάκι
τσονταρισμένο
σε εκατό μεριές.

Θα τρέξουμε μετά
ως την ραχούλα
για να τον πετάξουμε
οι δυο μας παρεούλα
στα χόρτα να προσγειωθεί
-ή και στο τείχος-
κι όχι... για να πετάξει!

Πεινασμένα ύστερα
θα τρέξουμε
ως τις καρυές
θα βάψουμε τα χέρια,

θα βάψουμε τα χείλια,
θα βάψουμε τη γλώσσα!..

Εκείνοι, είναι άλλοι,
μακρυνοί,
έχουν ψυγείο και τηλεόραση.

Η ροζ οργαντίνα φοριέται
από παιδιά ξανθόμαλλα
-από τη φύση τους τη βόρεια-
παιδιά πλούσια!

Μα τι μας νοιάζει εμάς
η οργαντίνα
το ψυγείο, η τηλεόραση;

Εμείς ψάχνουμε
και πιάνουμε
τη ζωή στο δίπλα μας
για να ζήσουμε
και για να πηδήξουμε
τ' όμορφο, το σκοινάκι,
τραγουδώντας!..

Κι η καλή μας
ύστερα απ' του παιχνιδιού
τον κάματο,
μας αμείβει το γάλα,
το σταφιδόψωμο
και την πλούσια αγάπη!..

B' μέρος

Σταυρώνω την τριώδα μου
και περιμένω κρεμασμένη
στο ζεστό ακόμα
-του κατακαλόκαιρου-
πεζούλι,
για νά 'ρθεις!

Θα παίζουμε -ως συνήθως-
τη μερίδα μας,
του απογεύματος.

Σαλιώνοντας
κομμάτι κεραμίδι,
θα σχεδιάσω
στον γρανίτη της πεζούλας
το σχήμα της τριώδας μας.

Να βρω ψάχνω,
τρεις ψηφίδες
κόκκινης κεράμου
και τρεις,
λίθου λευκού.

Μαζί λοιπόν
θα πασπατέψουμε
για εκατοστή,
για χιλιοστή φορά,
το μέτρο της λανθάνουσας
εξυπνάδας μας!

περασμένες στη λυγαριά,
κι εσύ κρατάς βιολέτες
που μεθούν
και περπατούμε
μιλούμε και γελούμε
και πάντα τραγουδούμε.

Θα παίζουμε
με το σκοινάκι μας
και θα στήσουμε το πανί
του Καραγκιόζη μας,
με τον Λιόλιο
μόνιμα
να κρατάει το κερί,
και τις ζυμαροκολλητές
φιγούρες
να τις χορεύουν,
ο Γάκης κι ο Περικλής!
Όλα πίσω από λευκό πανί!

Θα το πηδήξουμε
το σκοινάκι μας
πάντοτε τραγουδώντας

ξανά και πάλι
εμείς
του τριτόκοσμου
οι φτωχοί.

Με την λαχτάρα
παιδιού που ονειρεύεται,
θα φτιάξουμε
παιχνίδια θεϊκά:
αετούς
με ράχη από καλάμι,
και το σπαγγάκι
τσονταρισμένο
σε εκατό μεριές.

Θα τρέξουμε μετά
ως την ραχούλα
για να τον πετάξουμε
οι δυο μας παρεούλα
στα χόρτα να προσγειωθεί
-ή και στο τείχος-
κι όχι... για να πετάξει!

Πεινασμένα ύστερα
θα τρέξουμε
ως τις καρυές
θα βάψουμε τα χέρια,
θα βάψουμε τα χείλια,
θα βάψουμε τη γλώσσα!..

Εκείνοι, είναι άλλοι,
μακρυνοί,
έχουν ψυγείο και τηλεόραση.

Η ροζ οργαντίνα φοριέται
από παιδιά ξανθόμαλλα
-από τη φύση τους τη βόρεια-
παιδιά πλούσια!

Μα τι μας νοιάζει εμάς
η οργαντίνα
το ψυγείο, η τηλεόραση;

Εμείς ψάχνουμε
και πιάνουμε
τη ζωή στο δίπλα μας
για να ζήσουμε
και για να πηδήξουμε
τ' όμορφο, το σκοινάκι,
τραγουδώντας!..

Κι η καλή μας
ύστερα απ' του παιχνιδιού
τον κάματο,
μας αμείβει το γάλα,
το σταφιδόψωμο
και την πλούσια αγάπη!..

Η Πάνινη Κούκλα μου

Την πάνινη την κούκλα μου
τη σκάρωσε η μάνα μου.

Τέλος των εχθροπραξιών
και ξανανθίζει δειλό
ένα χαμόγελο,
και να! βλαστάνει το φυτρί
δειλής εμπιστοσύνης.
Ό,τι απόμεινε από το σπόρο
της **κατατρεγμένης Ιδέας**.

Συντρόφεψαν
το ουρανοδόξαρο
αποκριατικές φωτιές
φτηνοί καρναβαλισμοί
κι οι πάνινες κούκλες
χειροπιασμένες
τον Καραγκιόζη μας
δίναν και παίρναν!

Οι σερπαντίνες
και ο χαρτοπόλεμος
ήταν η πολυτέλεια.

Οι τράκα-τρούκες
οι σφυρίχτρες
και οι ροκάνες
μιμούνταν
το πανδαιμόνιο
των καλλικαντζάρων:
“Φύγετε να φεύγουμε...
Έρχεται ο τρελόπαππας
με την αγιαστούρα του...”

Ξέρεις μανούλα μου,
φέρνω στο νου...
την άγια σου μορφή!

Τη σοβαρότητα,
την ώρα που ζωγράφιζες
με μελανί μολύβι,
τα γαϊτανόφρυδα,
την ευγενική μύτη
και το κιμπάρικο στόμα
της κούκλας μου, της πάνινης.

Τσεμπέρι άλικο,
στην κεφαλή της πρόσθετες,
με μύρια λουλουδάκια...

Τέτοια ευχόσουν
το διάβα μου στη ζωή
να συνοδεύουν!

ΗΜ *αύρη* ***Τ*** *ουλίπα*

Τι άνθος! Κατάμαυρο!
Τουλίπα μαγείας, ήταν.
Μαγνήτης, που έλκυε.
Να τη θαυμάσω πλησίασα!

Ταράχτηκε, ταράχτηκα,
σαν έγινε αυτό!
Απουσίασε η ακτινοβολία
της ταύτισης!

Με τύλιξε μαύρο δέος.

Οπισθοχώρησα,
με μάτια πονεμένα.

Την άντεξα μακρόθεν
την μαύρη την τουλίπα!
Α, μπα! Δεν ταιριάζαμε!

Η μαύρη δύναμή της
πλήγωνε την ψυχή μου!..
Η μαύρη ομορφιά της
δάγκωνε τον Άνθρωπο!

Ετούτο ισχύει για πάντα!

Tα ***Δ***όντια σου ***H***λιάτορα

Αποξεράθηκε η πηγή
στα δόντια σου, Ηλιάτορα!

Την έκαψε ο πόθος σου,
τη μάρανε η ζήλεια σου!

Το δυοσμαρίνι
και ο βασιλικός,
σμίξανε φοβισμένα
και άπλωσαν με πανικό
να βρούνε τη σταγόνα!

Απόλλωνα, τη φοβερή ασπίδα
δεν την έθεσες ως έπρεπε:
ανάσκελα.

Καπάκωσες έτσι βασιλικό,
πηγή και δυοσμαρίνι,
ταφόπετρα αιώνια!
Ω!.. Και να καλείσαι,
εσύ ο Ζωοδότης!
Τι ντροπή!

Τριφύλλι και **Σ**παθί

Τριφύλλι και σπαθί,
την τύχη μου την έπαιξες
στα ζάρια!

Την πολεμάς, την παίζεις,
την πουλάς,
κοσμοπολίτη τύραννε!

Στο βράχο
και στην άμμο την καυτή
ζυγίζεις το μολύβι, τη φωτιά
και δε φοβάσαι μια στιγμή,
πώς ίσως να υπάρχει ο... Θεός!
Πανάθεμά σε!

Μα κι αν ερχόταν ο Θεός
βιαστικά θα τον έθαβες,
και μήτε θα σκεφτόσουν
να τον περάσεις
απ' το δικαστήριο
-των Φαρισαίων πάντα-
ούτε και να τον ανεβάσεις
στο Γολγοθά
για να τον σταυρώσεις!

(Το τελευταίο ξεπεράστηκε
σα μόδα).

Εσύ βρήκες πολλούς άλλους,
τρόπους διαφορετικούς
κι έκτοτε τους εφαρμόζεις
καθημερινά ...
στα ομοιώματά Του!
Εσύ ο χωμάτινος Θεός!

Θα πρέπει να προγυμνάσω
τον εαυτό μου,
να κρατώ ζωντανή
στην κάθε στιγμή της ζωής μου
τη μνήμη της αλαζονείας σου
της αλαζονείας του ανθρώπου!

***Μ**ικρόβια!*

Τώρα που κουβεντιάζουμε
άκουσε τι έχω να πω:

Πάντα συχαινόμουν
τα μικρόβια...

Το πλοίο οπού ταξίδευα
είχε κατακυριευτεί
από δαύτα!

Κρότοι ξηροί εδώ κι εκεί
κι οι νυχτοφύλακες
τα τρωκτικά,
σιγούρευαν την παρουσία τους
στον κόσμο των Θαυμάτων
παίζοντας και κονταίνοντας
τα φοβερά τους δόντια!

Μικρόβια παντού στο πλοίο!
Πόσο τα συχαινόμουν!
Αλήθεια στο λέω!

Κάποια τα βλέπεις
που κυκλοφορούν αδέσμευτα,
ελλοχεύοντας στον αγέρα.
Θανατηφόροι κινδύνοι!

Χείριστο είναι
το φαινομενικά αθώο.
Αυτό να φοβάσαι...
Σε τριγυρίζει
-αθώο λες-
θωπεύει το πρόσωπο
φιλάει τα χέρια...
μα πρόσεχε!

Είναι στ' αλήθεια θανάσιμο
και το ξέρω!..
Παρόμοια βρέθηκε σε γράμματα
έχοντας ξεκινήσει

από κάποια χέρια.
Λένε...
Μα πού να ξέρει κανείς!
Δεν είναι τυχαίο!

Ο αποστολέας ο τσαγκός,
είναι το δηλητήριο
που αυτούσιο
χύνεται μες στην ψυχή
την καίει!
Πώς τα φοβάμαι
τα μικρόβια!
Υπάρχουν εξαιρέσεις
-Δόξα στον Θεό-
και έτσι κάποια από αυτά
συντρίβονται,
ακόμη και όταν έχουν κάνει
κατάληψη!

Η Εικόνα σου!

Με κυττάς...
και εγώ βλέπω
στη διάφανη μορφή σου,
το φάσμα της κυνικότητας
να υφαίνεται βαρύτερο
με την μέρα...

Τι να μου πεις ή τι να πω!
Τα λόγια είναι αέρας.
Χάνονται, φεύγουν
ή έρχονται!

Και ένα πρόσωπο
τραβηγμένο στον πόνο
χαράζεται
βαθιά στο Νου,
αγγίζει
τις χορδές του Λόγου
ματώνει την Αλήθεια
και προχωρεί

στη γυάλινη καρδιά
και να τη σπάσει θέλει!..

Αχ, δεν μπορείς!
Το βλέπω.
Εσύ δεν έγινες υφάδι
για ν' απλώσεις,
για να στεγνώνεις,
τα ποτάμια μιας πληγής.

Είσαι η ίδια η πληγή
που δε ματώνει,
που μένει ολάνοιχτη
σα μάτι που πληγώνει.

Τα χείλια αδιόρατα φιλούν
τα λόγια λείπουν
σαν άρτος που χορταίνει
και το δάκρυ της ψυχής
δε φτάνει στη ματιά
να την γλυκάνει!..

Η*ρθες*

Ήρθες ακόμη μια φορά
για να με πείσεις
πως όλα πάν καλά.

Τα λόγια όμως,
άχρωμα, κούφια
τα διαψεύδει
το άγχος των ματιών σου
που καθρεφτίζουν
την απουσία της αλήθειας.

Κυττάζεις τις παλάμες σου
και τη ματιά μου,
της αγάπης
την αποφεύγεις.

Μας έχεις συνηθίσει
στα αρνητικά.
Εκ των προτέρων λοιπόν
γνωρίζω την ερμηνεία τους.

Η απόσταση ανάμεσά μας
μεγαλώνει...

Τα λόγια παραμένουν
άχρωμα, κούφια
και τα μάτια σου
έχουν γίνει
απεγνωσμένοι μηνυτές,
ψυχής που ναυαγεί.

Μην έρχεσαι άλλο
μη μιλάς πια...

Οι λύσεις έχουν εξαντληθεί
κι η άρνηση
έγινε το καταφύγιό τους,
λύτρωση
κοντά στην τρέλα.
Η σχέση μας
έχει καταποντιστεί
στην άβυσσο
κι εγώ θνητός και μόνος
δε μπορώ ν' αναδυθώ
απ' την απειρότητα της.

Το Χρώμα - Το Χώμα

Το γκρίζο χρώμα
και οι γαλάζιες πινελιές
στον πίνακα,
εικονίζουν τον ουρανό!

Προτιμάς
τα ψυχρά χρώματα.
Σ' ελκύει ο ουρανός
και τον αγκαλιάζεις

όπως μπορείς
ή όπως έμαθες.

Δεν κάνει κακό,
πάτησε όμως
άσφαλτα στο χώμα
που σε τρέφει,
προσεύχου στο Νου!

Κάπου-κάπου
ρίξε τα μάτια σου
στο χώμα,
για να χωνέψεις
τη διττότητα
της παρουσίας σου...

Η φωτιά άλλωστε
-είπαν πως ήρθε από ψηλά-
είναι γέννημα
της Γης και τ' Ουρανού...

Πίστεψέ με,
το χώμα
μπορεί να καταπίνει,
ξέρει όμως
και να δίνει!

***T**α **P**ούχα*

Τα ρούχα σου κρέμονται
στις κρεμάστρες
όπως πριν.
Έχουν πλέον πάρει
το μόνιμο και λυπηρό
σχήμα της απουσίας σου.

Τα ρούχα σου κρέμονται
άδεια και κρύα
στην ντουλάπα...

Δεν ήταν εκείνα
που σε ομόρφαιναν,
εσύ δάνειζες σ' αυτά
την ομορφιά σου.

Έτσι καθώς κρέμονται
άδεια, σιωπηλά
κακοσούσουμα σχεδόν
στην μοναξιά τους,
αργοπεθαίνουν
χωρίς τη ζεστασιά
του κορμιού σου,
χωρίς πνοή
απ' την πνοή σου!

Τύλιγαν το κορμί σου
τ' άχαρα
και ποτίζονταν
απ' τη χάρη σου.

Προσπαθούν με πάθος
από τ' άρωμά σου
να πιαστούν,
το τελευταίο ίχνος
της παρουσίας σου,
τρομοκρατημένα
μήπως πεθάνουν
τον ασήμαντο θάνατο.

Τα ρούχα σου κρεμασμένα
στην ντουλάπα,
η άδεια παρουσία σου
την απουσία σου
τονίζουν
στο κλουβί μου!

Αφήνω τη ματιά μου
να τ' αγκαλιάσει,
τους άδειους ώμους
χαϊδεύω...

Δυστυχώς όμως...
ο άνθρωπος φτιάχνει το ρούχο!

Ο Άγνωστος

Ο άγνωστος κοιμήθηκε
σε 'τούτο το δωμάτιο'
και πλήρωσε κανονικά
τα τέλη του ξενοδοχείου.

.....

Το πρωί
φρεσκοξυρισμένος
κίνησε
κρατώντας
το κομψό βαλιτσάκι.

Δε γύρισε όμως!..
Γιατί λίγο πιο κάτω
στη στροφή του δρόμου
κάποιοι
τού 'χαν στήσει καρτέρι!
Κρατούσαν ένα γιαούρτι
κι ένα κουτί τοματοπελτέ!

Τον ξυλοφόρτωσαν,
τον ρεζίλεψαν
- τον έλουσαν
με το γιαούρτι
και τον τοματοπελτέ-
και βέβαια
τού 'κλέψαν το βαλιτσάκι.

Ο άγνωστος
μόλις που συνήλθε,
γέλασε καταχαρούμενος!

Είχε επιτέλους ξεφορτωθεί
τις αμαρτίες του
-όλες μαζί-
κλεισμένες στο βαλιτσάκι.

Χωρίς καθόλου να ντρέπεται,
πασαλειμμένος
το γιαούρτι και τον τοματοπελτέ

προχώρησε
προς άγνωστη κατεύθυνση!

Έκτοτε τον συνοδεύει πιστή,
η απουσιάζουσα Μνήμη του!

T o Kαπέλο

Ανάμεσα
στα άπειρα συντρίμια
του σκάφους,
βρέθηκε το καπέλο του...
μοναδικό απομεινάρι
της απύσης παρουσίας του!

Το πήραν, το κατάχωσαν
το ρεζίλεψαν
-αυτή είναι η αλήθεια-
σε πλαστικά σακκούλα
με άπειρα άλλα
απομεινάρια.

Ήταν εδώ πριν λίγο,
ανάμεσα στους άλλους...
όλοι τους ξέγνοιαστοι
και χαρούμενοι.

Τέλειωναν
το ταξίδι αναψυχής
τι άλλο θα περίμενε κανείς
παρά ένα σκάφος
φορτωμένο
νόστιμες εντυπώσεις,

ελπίδες για το αύριο
ακόμη και
νέες ζωές στα σκαριά
που γρήγορα
θα πλημμύριζαν
στεριά και θάλασσα
με ήχους ευδαιμονίας!

Αθλιότεροι των αθλίων
υπολογίζουν τώρα
την ψευδαίσθησή τους:
το βυθισμένο σκάφος!

Ο βράχος ορθώθηκε
καταμεσής στο πέλαγο
και ζηλόφθονα
απαίτησε τα ναύλα τους
για τ' αγύριστο ταξίδι!

Δεν Ξέρω Γιατί

Όχι... δεν έμαθα ποτέ
γιατί σα λάλησε ο πετεινός
τό 'σκασες!

Ίσως και να φοβήθηκες
την προδοσία,
ή μήπως -ίσως-
το προσωπείο του προδότη!

Ίσως ακόμη να σε τρόμαξε
η σκιά του
η σκιά σου
η ματιά μου...
σαν που με μάζευαν
κομματιασμένο!

Ούτε η 'βλογημένη ελιά
είχε συμβάλλει
-η δολερή!-
στην φοβερή αλλοίωση
των συναισθημάτων!
Των ομμάτων!

Άλλωστε αυτή
νοιάζεται τώρα πια
για τον καρπό μονάχα!
Τίποτε άλλο! Το ρεγάλο!

Ο τζίτζικας τη δασκάλεψε
-την έπεισε-
να σκοτίζεται
για τα δικά της μόνο!
Νιώθω μεγάλο πόνο!

“Μην είσαι άδικος!
Ο κότινος της ελιάς
εξυπηρέτησε
υψηλούς σκοπούς!”
Αλλοτινούς!

Και το κώνειο φίλε μου,
τιμώρησε και αθώους!
Όσους δεν είχαν πόρους!

Επομένως
επιμένω στο ερώτημα:
Πού ήσουν σα με μάζευαν
έχοντάς μου φορέσει
τον ακάνθινο στέφανο
τον αιώνια μοιραίο;
Δεν είναι ακραίο!

Ή μήπως ντράπηκες
το λάλημα
ενός κοκκόρου
κι ετράπησ σε φυγή!
Φοβερή η ντροπή!

Ίσως αιτία του πανικού
να ήταν... λέω,
πως ίσως να ήταν...
οι δαιμονισμένες σφυρίχτρες
των αστυνομικών
-των φοβερών-
και τα μισερά σκυλιά τους
-ανάθεμά τους-
που ξεσκίζαν τις σάρκες μου!

Αναρωτιέμαι...
ηληθίως τώρα πια!

Όμως...
δεν το είχα κάνει,
όταν εσύ ήσουν
στη δική μου τη θέση!

H Yποδοχή

(Γιάννινα 12/12/2001)

Ήρθαν οι μέρες,
που απ' τους αγρούς
των ασφοδέλων
ξεκινούν οι δικοί!

Ήρθαν οι ώρες
οπού οι μνήμες
έρπουν επίμονες,
θλίψεις διωλισμένες
σε αιώνιο φάσμα,
μορφές ευτυχίας
σκιαγραφημένες
στην αβεβαιότητα.

Οι μέρες του χιονιά
πώς με περίμεναν!
Κι είναι
ως τις νοσταλγώ
στις 'λιόλουστες ακτές.

Αυτή τη φορά,
πεταλουδίζοντας
οι νυφάδες του Γλύπτη
-αδιόρατα κρυστάλλινες-
ύφαναν αφράτο
το χαλί υποδοχής.

Αχ! πώς θερμαίνουν
την καρδιά μου!

Για το προσκύνημα
ήρθα αγαπημένη
κι εσύ με καλωσορίζεις
μ' ενορχηστρωμένες
παγερές ανταύγειες,
σουραύλια
στις κορνίζες
των σπιτιών
κι άϋλες χορεύτριες!

Έλα μου,
και σ' αγαπώ
για την παγωμένη
υποδοχή
που θερμαίνει
την ψυχή μου
μετουσιώνοντάς την
σε στεναγμούς
περισυλλογής!

Καλώς σε βρήκα
Κυρά
της Πρασινογάλανης!

Η Γιαγιά
με τις άπειρες εγγόνες!
Εν αρχή, ήταν η
ανύπαρκτη γιαγιά μας
η Εύα...
που φορτώθηκε
αρκετά αρατά
η κακομοίρα!

Έκτοτε,
οι τιμωρημένες
εγγονές της.
τα πάνω - κάτω
αν φέρουνε
μάταια προσπαθούνε.

Όχι,
δεν εξαγνίζονται!
Οι άρρενες
τον όρκο τους
ποτέ τους δεν πατούνε!

Του Μενελάου
η Ελένη
η ωραία, η φοβερή,
η ανύπαρκτη αιτία...
των σκυλιώνε έγινε
Ζήτω! ω ζήτω!
η δόξα η αντρική!

Σύζυγος ήταν
κι εκείνη
που τα δίκια της
τη στέψανε
κακούργα
δολοφόνισσα.
του άμοιρου
Αγαμέμνονα.

Στη δίκαια κοινωνία της
ήρθε και η σειρά της,
και μέσα
από το διασυρμό,
σωστά...
και την αφάνισαν...

για τα δίκια:
τα δικά τους
τα δικά της...
ω! τι δράμα!
τα παιδιά!

Η Ιφιγένεια...
με δόλο
παρασύρθηκε:
τ' Αχιλλέα
ο κοιτώνας την καλούσε
στην Αυλίδα!

Πεσκέσι για την Άρτεμη
σ'αντάλλαγμα
ου “ούριου...”

Εξύψωσε,
με σταθερό γινάτι
μοναδική αγάπη
αδερφική
μια άλλη εγγονιά...
Τη φίλεψαν ανάλογα
πίσω από την ταφόπετρα.

Η Φαίδρα άλλωστε
ξεπλήρωσε
στην Αφροδίτη
τα χρέη του Ιππόλυτου.

Η Πηνελόπη...
για χατήρι της γιαγιάς της
-μαζί και της Παράδοσης -
αράχνιασε στον αργαλειό
για να χριστεί
-άκουσον! άκουσον!-
σύμβολο
ανεκτικότητας!
Για ποιον;
για τον **Κανέναν**:
τον άντρα: Οδυσσέα.

Ακόμη
κι η πανέξυπνη εγγόνα
η Αριάδνη
πουλήθηκε
στον έρωτα!
Αδύνατη ηρωίδα
τα πάντα εθυσίασε
για χάρη του Θησέα!

Άπειρες ήταν...
Η Κασσάντρα πλήρωσε
το μένος
απατημένης συζύγου,
η “βάρβαρη” Μήδεια

τον άπιστο τιμωρεί,
πεθαίνει για τον Άδμητο!
η Άλκιστη, η “αγαθή” (=κουτή!)

Του θηλυκού ο ρόλος
μύθοι ή ιστορία
αλήθεια ή φαντασία
και ποιοι τους επινόησαν
δεν είναι πια μυστήριο!

Καλές-κακές...
ετούτες οι εγγονές
-μοιράδι τ' άλλου φύλου-
ανθρώπινες στα σίγουρα
μια θέση ψάχναν
στον ήλιο!

Περιεχόμενα

<u>Τίτλοι ποιημάτων</u>	<u>Σελίδες</u>
Φύκια και Όστρακα	4
Μη μου Θυμώνεις	6
Διάθλαση	8
Ανάσταση της Μνήμης	9
Σταγόνα το Λάδι	11
Σερενάτα	14
Σκύψε	18
Καμπούλ	20
Μνημόσυνο	25
Σου Γράφω	28
Το Νερό	30
Το Στεφάνωμα	31
Βιολογική Σταγόνα	33
Το Φυλαχτό	37
Η Πέτρα	39
Η Πετρούλα	42
Άννα	43
Η Προδοσία	46
Παραμέρισε	48
Ξέχασέ με	50
Της Ελένης η Σκιά	52
Ο Δράκος	56
Πόσο Φοβάμαι	57
Η Πληγή	59
Ιωάννα	61
Φαίδρα	64
Η Νέα Παρουσία	67
Αναμφίβολα	71
Το “Πανομοιότυπο”	73
Το Άλλοθι	75
Κορμάκι Αγαπημένο	78
Η Ασάλευτη Σκιά	80
Η Βάρκα	81
Φτερά και Πούπουλα	83
Φύκια και Βαρκάρηδες	84
Κεχριμπαρένια Μάτια	86
Ο Ίσκιος της Αδικημένης	88
Τι θα Είσαι	89
Σε Πιστεύω	92

Όμορφη Ζωή	94
Το Σκοινάκι μου, Α' Μέρος	96
Το Σκοινάκι μου, Β' Μέρος	100
Η Πάνινη Κούκλα μου	101
Η Μαύρη Τουλίπα	103
Τα Δόντια σου Ηλιάτορα	104
Τριφύλλι και Σπαθί	105
Μικρόβια	107
Η Εικόνα σου	110
Ήρθες	112
Το Χρώμα- Το Χώμα	114
Τα Ρούχα	116
Ο Άγνωστος	118
Το Καπέλο	120
Δεν Ξέρω Γιατί	122
Η Υποδοχή	125
Η Γιαγιά με τις άπειρες εγγονές....	96

**Η συλλογή ετούτη γράφτηκε υπό την επίδραση κάποιων γεγονότων που επηρέασαν την ελληνική μειονότητα του Σύδνεϋ και της Μελβούρνης. Η σκέψη μου, με ταξίδεψε στ' αγαπημένα μέρη, εκεί όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα σε αναζήτηση παραμυθίας. Εκ του Μακρόθεν λοιπόν!*

Πιπίνα Δέσποινα Έλλη

Φύκια και Όστρακα

(Εκ του μακρόθεν)

Ποίηση 2001

Σύδνεϋ 2001

